

WAAR HET LICHT EENMAAL GESCHENEN HEEFT...

De indiaanse ziel is vanouds sterk gericht op de onzichtbare wereld – op die van de voorvaderen, maar vooral op het gebied van de waarlijk levenden. Als hoogste ideaal voor een indiaan werd gezien het innerlijk overwinnen van ‘de onderwereld’ (de zichtbare wereld met zijn bedrieglijke reflectiesfeer) en het binnengaan in de bovennatuur. Deze mens is een ware krijger: iemand die zichzelf overwint. Daarom is het hem toegestaan zijn hoofd te tooien met de veren van de adelaar, met de kracht van de geest. Het is een symbool, waarvan later de diepzinnige betekenis op de achtergrond raakte totdat het tenslotte geheel uit het gezichtsveld verdween.

De legenden, mythen en nog overgebleven getuigenissen van de oude inheemse volkeren van Midden-Amerika zijn van een hoge spiritualiteit. Wie het kan zien, herkent dezelfde universele kracht, dezelfde inspiratie die ook aanzet gaf tot de heilige rituelen van de oude volken, van India tot aan Griekenland en van Egypte tot in Gallië. In Mexico waren dat Quetzalcóatl en Kukulcán of Gucumátz, de god van de gevederde slang, boodschappers van de eeuwigheid, brengers van het licht. De zon was steeds hun symbool.

In de oudheid was de zon in veel gevallen het zinnebeeld van het allerhoogste en

zuiverste, van de godheid zelf. De zon was enerzijds het symbool van de werkelijke, natuurlijke stuwkracht, anderzijds ervoer men ook de spirituele kracht áchter de zichtbare zon: het symbool van het goddelijke in de mens. In het menselijke hart strijdt de duisternis van deze wereld tegen het licht, vaak schijnbaar winnend. Maar onophoudelijk offert het licht, het van God uitgaande, zich aan de duisternis. Zij lost haar op – en zal derhalve altijd overwinnen. Het is het universele drama van – en ín – de mens. Daarom hoeft men zich in feite niet te verwonderen wanneer men deze boodschap door alle tijden heen steeds opnieuw aantreft als de essentie van werkelijke godsdienst: ware godsdienst getuigt van één en hetzelfde gebeuren, hoe dit ook in mythisch-symbolische zin wordt uitgedrukt.

GOD LIGT IN DE MENS VERBORGEN!

Het westerse geloofssysteem perste met geweld alle goddelijkheid steeds verder in een historische context en sinds de tweede tot en met de vierde eeuw van onze jaartelling is er een aangepaste geschiedenis van het christendom opgesteld. Voor een groot deel van de mensheid werd een voorstelling van zaken gecreëerd die van één mens een god maakte, en daarmee het goddelijke in álle mensen wegloog... Veel van wat aan de westerse mens werd opgedrongen als waarachtige en bijzondere historische openbaringen van God zelf, zijn in wezen niet meer dan reeds

Boven: Ronde
piramide nabij
Guadalajara,
Mexico

veel langer bestaande maar verkeerd uitgelegde mythen. Zij wijzen op zich naar een hoogstaande innerlijke waarheid en verkondigen een mogelijke openbaring, maar hebben geen puur historische betekenis. Van meet af aan is dat ook nooit de bedoeling geweest.

De Spanjaard Francisco Pizarro, die op een vreselijke wijze onder de Inca's in Peru en Bolivia heeft huisgehouden, stond ervan versteld dat de geloofselementen en rituelen van de Maya's en Azteken zo'n opmerkelijke overeenkomst vertoonden met die van het christendom. Door de Spaanse veroveringen van bijna 500 jaar geleden werd in Midden-Amerika het katholicisme min of meer onder dwang aan de indiaanse bevolking opgelegd en dat heeft tot op de dag van vandaag diepe littekens achtergelaten. Maar ondanks het feit dat de Spaanse conquistador Hernán Cortez – zoals uit zijn dagboek blijkt – «de ziel van de Indios wilde uitroeien», omdat zoals hij ook zei «de satan zonder twijfel de Mexicanen dezelfde dingen heeft onderwezen, die God het christendom heeft geleerd», is hem dit met al zijn gruwelijkheden niet gelukt. In het Mexico van vandaag zijn vele religieuze groepe-

ringen van allerlei gezindten. Er zijn nog enkele tientallen indiaanse groeperingen die oude tradities in stand houden. Een kleine tachtig procent van de bevolking is formeel aangesloten bij de verschillende christelijke kerken, maar net als overal in de wereld loopt hun aantal terug. Daarnaast zijn er uiteenlopende bewegingen van min of meer esoterische aard. Deze bestaan uit mensen die op enigerlei wijze ervan doordrongen zijn, dan wel vermoeden dat God in de mens verborgen ligt en dat het perspectief van mens-zijn is, dat God-in-hem weer kan gaan leven!

EEN BIJZONDERE BRIEF

In de op een na grootste stad van Mexico, Guadalajara, woonde en werkte één zo'n groep. Hun zoektocht kreeg in 2001 een beslissende wending. Zij kwamen in contact met het moderne rozenkruis van het Lectorium Rosicrucianum uit Haarlem in Nederland en Zaragoza in Spanje. Tijdens de opening en ingebruikneming van hun eerste centrum, op 26 november 2004 in Guadalajara, werd een brief voor-gelezen die een van de zoekers speciaal voor dit feestelijke moment had geschre-

ven en waarin hun zoektocht werd verwoord.

«[In onze groep] hebben we veel verschillende wegen bewandeld, waarbij veel mensen achterop zijn geraakt. In 2001, toen de geestelijke onderzoekingstocht waarmee we bezig waren nog steeds vruchteloos bleek, beleefden wij een beslissend jaar. We vonden enkele boeken van de grootmeesters van het Lectorium Rosicrucianum, die het diepste verlangen van ons hart vertolkten: de boodschap van bevrijding! Zeven jaar stonden ze bij een van ons onopgemerkt in de boekenkast, maar toen ze werden ontdekt, veroorzaakte hun boodschap een diepe verandering in de groep zoekers die we waren. Deze boeken waren: *De Komende Nieuwe Mens*, *Dei Gloria Intacta* en *De Broederschap van Shamballa*. We lazen ze allemaal – en het veranderde alles. De verwarring in de groep was volledig toen we uit de literatuur begrepen dat de tot op heden geleverde inspanningen juist in de tegenovergestelde richting hadden gevoerd van het doel dat we najoegen; we waren vele jaren in de verkeerde richting geleid! Op Pasen van datzelfde jaar lieten wij de oude vormen varen – die zich immers op het occultisme baseerden – en werd een nieuwe fase ingeluid.

Toen we de grote waarde van die publicaties beseften, getroostten we ons alle mogelijke inspanningen om wat er maar aan informatie beschikbaar was te pakken te krijgen. Want we wilden het perspectief dat zij boden beter kunnen vatten. We zochten in alle boekhandels van onze stad naar andere titels, zonder dat we er meer dan vijf op het spoor kwamen. Gelijktijdig werd met de woordvoerder van de groep in Spanje contact gelegd en dat kon dankzij de bemiddeling van één van de groepsleden onderhouden worden. De voorafgaande praktijken werden gestaakt en de groep die zich reeds op basis van de beschikbare titels gevormd had, bleef de

ontvangen informatie verslinden: men trof elkaar tijdens bijeenkomsten in parken en in de huizen van vrienden om samen te lezen en de teksten te commentariëren en er was een uitgebreide, diepgaande innerlijke activiteit.

In december van 2001 wachtten wij op reacties uit Spanje. Bij het zien van de reactie die de leringen teweeg hadden gebracht, vatten de verantwoordelijken voor de uitgeverij waarmee wij contact hadden opgenomen het plan op om in januari 2002 een bezoek aan deze stad te brengen. Enkele dagen vóór kerst werd ons echter meegedeeld dat dit bezoek wegens andere verplichtingen niet zou kunnen doorgaan. We waren hevig teleurgesteld, en we besloten dat, als de vertegenwoordigers van de uitgeverij niet hierheen zouden komen, wij dan wel naar hen toe zouden gaan. Aldus staken in februari 2002 de eerste vertegenwoordigers van de groep de oceaan over – met de vraag in hun hart als enige zekerheid! Wij die achterbleven, voelden het belang van deze gebeurtenis en via e-mail bleven we met hen in contact. Alleen al dit contact was voldoende om het vuur nog meer dan voorheen aan te wakkeren: en nog vóórdat de eerste groep was teruggekeerd, stond een tweede missie, zeven mensen dit keer, reeds klaar voor vertrek.

'Nieuw licht in
Zapotlán:
Lectorium
Rosicrucianum'

Het nieuws dat er een religieuze organisatie bestond, een internationale gemeenschap, die in praktijk bracht wat in de boeken werd geschreven, was een geweldige verrassing voor ons. Onze vertegenwoordigers gingen erheen om meer kennis te verkrijgen en keerden terug met maar één parool: de leer overbrengen en met elkaar delen. Wat konden zij uitdelen? De kleine vlam die zij in Europa hadden ontvangen en in hun harten koesterden! Enthousiast en in vuur en vlam door de nieuwe boeken die we in Spanje verkregen, wijdden wij de rest van het jaar aan het grondiger leren kennen van de verschillende onderwerpen.

In juni 2002 vond het eerste bezoek van vrienden uit Europa plaats, en in die week werden de eerste openbare lezingen in dit land gehouden, in het dorpje Juana-catlán, Jalisco. Vanaf die tijd was alles anders en leek niets meer op wat het was geweest. Was dat misschien de eerste stap, die leiden zou tot de opening van een eerste centrum van de gnosis op onze breedtegraden? Misschien kunnen wij deze vraag beantwoorden als wij denken aan de oude culturen die zich in ons land gemanifesteerd hebben:

- aan de Maya's, met hun legendarische koning Kukulcán en hun wijsheid en zelfkennis;
- aan de Azteken, met Quetzalcóatl, zoon van de gevederde slang: een slang met adelaarsveren die het nieuwe denkvermogen symboliseert; het nieuwe denkvermogen dat voortkomt uit de tweede doop: 'de doop met vuur'. Een feit dat ook in ons nationale embleem wordt vertegenwoordigd door de adelaar die een slang verslindt;
- aan Huachimontones, een archeologische vindplaats slechts 60 kilometer van deze stad (Guadajajara) vandaan. Deze plaats staat nu bekend als Teuchitlán, (plaats van de eerste en enige God), met zijn cirkelvormige

piramides en citadellen die zijn opgebouwd uit 13 niveaus en hellingen kennen in de beroemde 7:4 verhouding van de Maya-tempels, tweeduizend jaar oud: de tijd van de Christusimpuls.

De weg naar vandaag is niet gemakkelijk geweest: om ondanks de persoonlijkheid naast andere persoonlijkheden te werken op het smalle pad dat tot de realisatie van *het grote werk* voert. Dit is slechts mogelijk wanneer de Gnosis door de mensen heen kan werken, pogend zich door hen uit te drukken, en hen kan zuiveren. Vandaag beleven we, na vele moeilijkheden en vele hindernissen, deze zozeer verbeide dag, waarop de eerste Mexicaanse tempel van het Lectorium Rosicrucianum gewijd wordt. Als wij met het voorgaande rekening houden, is het met betrekking tot het nieuwe centrum zeker op zijn plaats de oude uitspraak te bevestigen dat «een tempel, gewijd aan het licht van de Gnosis, *heropend* wordt op een plaats waar dat licht ooit met grote intensiteit heeft gestraald!»